

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 216/2026-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky spoločnosti **Stapring, a.s.**, Cintorínska 9, Bratislava, IČO 31 411 401, zastúpenej FAIRSQUARE advokátska kancelária s. r. o, Lazaretská 3/A, Bratislava, proti uzneseniu kompetenčného senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 18SKomp/10/2025 z 10. novembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 13. februára 2026 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 v spojení s porušením čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením kompetenčného senátu najvyššieho súdu a najvyššieho správneho súdu sp. zn. 18SKomp/10/2025 z 10. novembra 2025. Sťažovateľka sa v petite ústavnej sťažnosti domáha zrušenia napadnutého uznesenia, vrátenia veci kompetenčnému senátu na ďalšie konanie, ako aj náhrady trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľka obchodovala so svojimi cennými papiermi na regulovanom voľnom trhu Burzy cenných papierov v Bratislave, a. s., Vysoká 17, Bratislava, IČO 00 604 054 (ďalej len „burza“), ktorej činnosť je regulovaná zákonom č. 429/2002 Z. z. o burze cenných papierov v znení relevantnom pre posúdenie ústavnej sťažnosti (ďalej len „zákon o burze“). Sťažovateľke bolo oznámené, že 28. mája 2015 prijalo predstavenstvo burzy rozhodnutie o pozastavení obchodovania s jej cennými papiermi z dôvodu nesplnenia si informačnej povinnosti, ktorá spočívala v doručení ročnej finančnej správy spoločne s dokladom o jej uverejnení. Následne burza listom z 3. septembra 2015 oznámila sťažovateľke, že rozhodnutím svojho predstavenstva podľa § 38 ods. 3 zákona o burze z 28. mája 2015 vylúčila cenné papiere

sťažovateľky z obchodovania na regulovanom voľnom trhu. Sťažovateľka tvrdí, že označené rozhodnutie jej nebolo doručené.

3. Postup burzy viedol k dvom nadväzujúcim správnym konaniam, a to i) ku (už ukončenému) konaniu o preskúmanie zákonnosti opatrenia (listu burzy) a ii) ku konaniu proti nečinnosti orgánu verejnej moci, v ktorom sťažovateľka požadovala doručenie rozhodnutia burzy o vylúčení jej cenných papierov z obchodovania na regulovanom voľnom trhu (nielen informatívneho listu, v ktorom sa spomína predmetné rozhodnutie).

4. Ústavná sťažnosť súvisí s postupom a rozhodnutiami z druhého konania proti nečinnosti orgánu verejnej správy.

5. V rámci prvého konania o preskúmanie zákonnosti opatrenia (listu) najvyšší súd uzavrel, že burza predstavuje orgán verejnej správy (bod 66 uznesenia sp. zn. 4Sžfk/2/2019 z 2. júla 2019). Žaloba sťažovateľky bola neúspešná z dôvodu zmeškania zákonnej lehoty na jej podanie.

6. V rámci druhého konania proti nečinnosti orgánu verejnej správy najvyšší správny súd konštatoval, že burza nie je správnym orgánom a uznesením sp. zn. 2SžNSS/4/2024 z 21. februára 2025 vec postúpil civilnému súdu – Mestskému súdu Bratislava III. V odôvodnení označeného rozhodnutia najvyšší správny súd uviedol, že vzťah medzi burzou ako prevádzkovateľom obchodného systému na regulovanom voľnom trhu a emitentom je vzťahom rýdzo súkromnoprávnym, hoci ide o vzťah, pri ktorom je mnoho aspektov regulovaných príslušnými právnymi predpismi.

7. Mestský súd s postúpením veci nesúhlasil a podaním z 10. júna 2025 predložil vec na rozhodnutie najvyššiemu správne súdu, keďže zastával názor, že v danej veci ide o prerokovanie žaloby proti nečinnosti orgánu verejnej správy. Súdom príslušným (v čase podania žaloby proti nečinnosti orgánu verejnej správy) na prerokovanie danej veci bol najvyšší súd, pričom v zmysle zákonnej zásady trvania príslušnosti tohto súdu sa okolnosti nezmenili, a to ani po nadobudnutí účinnosti Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“).

8. Následne kompetenčný senát ako príslušný súd na rozhodovanie o nesúhlase mestského súdu s postúpením mu veci, poukazujúc na otázku právomoci príslušného súdu, dospel k záveru, že na prejednanie veci nie je daná právomoc správneho súdu. Kompetenčný senát na pozadí predchádzajúcej rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu konštatoval, že posudzovanie otázky, či právny vzťah a jeho riešenie patrí do právomoci civilných súdov alebo nie, závisí od obsahu daného právneho vzťahu (materiálnoprávny aspekt), nie od okolností, či predpis regulujúci vzťah je z legislatívneho hľadiska súčasťou toho-ktorého súkromnoprávneho odvetvia práva (tzv. formálny aspekt).

II.

Argumentácia sťažovateľky

9. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti kompetenčnému senátu vyčíta zmätočnosť a nepresvedčivosť napadnutého rozhodnutia predovšetkým preto, lebo kompetenčný senát na jednej strane trvá na tom, že burza na voľnom regulovanom trhu vystupuje ako súkromný subjekt, ktorý nie je orgánom verejnej správy (čo je prípad sťažovateľky), na strane druhej vo vzťahu k obchodovaniu s kótovanými cennými papiermi s identickým spôsobom vzniku, identickým dohľadovým orgánom a identickými „ziskovými“ záujmami je považovaná za subjekt verejného práva.

10. V tomto smere ďalej namieta, že kompetenčný senát povahu burzy ako orgánu verejnej správy (pri organizovaní trhu s kótovanými cennými papiermi) odvodzuje výlučne z formálneho zákonného odkazu na prieskum správnym súdom v § 65 zákona o burze, ktorý sa vzťahuje len na kótovaný trh. Sťažovateľka tvrdí, že tento rozdiel v zákonnej úprave nie je prejavom úmyslu zákonodarcu vyňať voľný trh spod režimu verejnej správy, ale je priamym dôsledkom asymetrickej európskej regulácie. Dvojaká identita toho istého subjektu pri výkone totožnej právomoci (vylúčenie cenného papiera z trhu) len na základe toho, či právna úprava v danom prípade obsahuje výslovný odkaz na správny súdny prieskum, vnáša do rozhodovacej činnosti kompetenčného senátu prvok arbitrárnosti, čím uprednostňuje formu pred materiálnou podstatou výkonu verejnej moci.

11. Sťažovateľka v závere namieta, že napadnuté uznesenie kompetenčného senátu jej neposkytuje užitočnú odpoveď, ktorá by ju jasne naviedla na efektívny žalobný typ v podmienkach civilného súdnictva. Sťažovateľka sa preto domnieva, že „[k]ompetenčný senát sa dopustil *denegatio iustitiae*, porušenia práva na spravodlivý súdny proces a základného práv na zákonného sudcu, nakoľko vec nezákonne vyňal zo správneho súdnictva.“. V tomto kontexte zastáva tiež názor, že proti rozhodnutiu veľkého senátu je oprávnená podať ústavnú sťažnosť, aj keď v jej veci nebolo dosiaľ meritórne rozhodnuté.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

12. Predmetom konania o ústavnej sťažnosti je preskúmanie opodstatnenosti argumentácie sťažovateľky uvedenej v bode 9 až 11 tohto uznesenia.

13. Ústavný súd pripomína, že nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov či iných orgánov verejnej moci, a preto nemôže nahrádzať ich činnosť. Jeho úlohou je v súlade s čl. 124 ústavy ochrana ústavnosti, a nie tzv. bežnej zákonnosti, resp. protiprávnosti. Preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a následne na nich založených právnych záverov súdov, ktoré ich pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách.

14. Tieto východiská boli pre ústavný súd určujúce pre posúdenie opodstatnenosti ústavnej sťažnosti sťažovateľky, ktorou prioritne namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a ako sekundárny následok jeho porušenia aj porušenie práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, ako kompetenčný senát posúdil povahu právneho vzťahu medzi ňou a burzou vzniknutého na voľnom regulovanom trhu.

15. Jedným z komponentov základného práva na súdnu ochranu (resp. práva na spravodlivé súdne konanie) je aj právo na riadny prístup k nezávislému a nestrannému súdu. Toto právo nie je absolútne a môže podliehať (a aj podlieha) rôznym obmedzeniam jeho uplatnenia. Rozsah týchto obmedzení je rámcovaný tým, že tieto nesmú zabrániť alebo obmedziť prístup jednotlivca k súdnej ochrane takým spôsobom, aby bola zasiahnutá samotná podstata tohto práva.

16. Kompetenčný senát v označenom kompetenčnom spore medzi mestským súdom a najvyšším správnym súdom dospel k záveru, že na prerokovanie veci medzi sťažovateľkou a burzou v konaní

proti nečinnosti orgánu verejnej správy nie je daná právomoc správneho súdu. Východiskom uvažovania kompetenčného senátu pri riešení kompetenčného konfliktu medzi jednotlivými sústavami súdov o tom, do právomoci ktorého súdu (ktorej súdnej sústavy) patrí záležitosť sťažovateľky, bolo posúdenie povahy právneho vzťahu medzi sťažovateľkou a burzou. Analýzou toho vzťahu dospel kompetenčný senát k záveru, že vzťah medzi sťažovateľkou a burzou je súkromnoprávnym vzťahom dvoch osôb vzniknutým na základe ich autonómnej vôle a v rámci ich podnikateľskej činnosti.

17. Vo vzťahu k tomuto názoru kompetenčný senát ďalej uviedol, že organizovanie regulovaného trhu s cennými papiermi nie je právomocou, ktorá by bola burze zverená zákonom ako orgánu verejnej správy, ale je súčasťou jej podnikateľskej činnosti. Preto ani proces pozastavenia obchodovania s cennými papiermi a následné vylúčenie cenných papierov z obchodovania nie je podľa § 38 ods. 3 zákona o burze osobitným druhom správneho konania, pričom len samotná okolnosť že burze sa *ex lege* priznávajú oprávnenia na vydávanie opatrení nad jej členmi ešte neznamená, že by muselo ísť o zverenie rozhodovania o právach tak, ako to predpokladá § 4 písm. d) SSP.

18. Podľa kompetenčného senátu ani okolnosť, že subjekty právneho vzťahu vystupujú v nerovnovážnom postavení, ktoré je dôsledkom (faktického) dominantného postavenia jedného z nich, nemožno zamieňať s vrchnostenskou povahou tohto právneho vzťahu. Samotný akt vylúčenia z obchodovania s cennými papiermi na voľnom regulovanom trhu možno preto charakterizovať ako jednostranné (adresované) právne konanie (právny úkon), ktoré smeruje k zániku právneho vzťahu (spočívajúceho v prístupe k trhu burzy) založeného súhlasnými prejavmi vôle emitenta cenných papierov a burzy. Ustanovenia § 38 ods. 3 zákona o burze samy osebe opatreniam burzy nepriznávajú akékoľvek vlastnosti typické pre verejno-mocenské prejavy vôle (materiálna či formálna právoplatnosť, resp. formálna záväznosť pre iné orgány verejnej moci).

19. Ako *obiter dictum* kompetenčný senát konštatoval, že rozhodovanie burzy by mohlo byť považované za rozhodovanie pri výkone verejnej správy, len ak by to bolo zákonom výslovne ustanovené. Takúto právnu úpravu identifikoval v § 65 ods. 1 až 3 zákona o burze, podľa ktorého sa ustanovenia osobitného predpisu o dohľade nad finančným trhom primerane vzťahujú na rozhodovanie burzy o žiadosti o kótovanie, o pozastavení obchodovania s cenným papierom na trhu kótovaných cenných papierov, o vylúčení cenného papiera z trhu kótovaných cenných papierov a o zrušení burzového obchodu. Proti označeným rozhodnutiam síce nemožno podať opravný prostriedok, avšak sú preskúmateľné súdom (s odkazom na § 247 až § 250k Občianskeho súdneho poriadku, čomu v súčasnosti zodpovedá znenie § 177 až § 192 SSP). Podľa kompetenčného senátu len v prípadoch rozhodnutí týkajúcich sa trhu kótovaných cenných papierov zákon výslovne ukladá burze, aby pri nich postupovala ako orgán dohľadu nad finančným trhom, na základe čoho je jej rozhodnutie správnym aktom vydaným pri výkone právomoci.

20. Vo všeobecnej rovine možno konštatovať, že o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru možno uvažovať vtedy, ak je jeho adresátom upretá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestannom súde. Z pohľadu jeho vnútorných garancií je spravidla indiferentné, v akej súdnej sústave (civilnej alebo správnej) sa jednotliviec môže domáhať ochrany svojho ohrozeného alebo porušeného práva. Je to tak preto, že rozhodovanie o tom, do právomoci ktorej zo súdnych sústav

(vrátane rozdelenia agendy podľa verejnoprávnej alebo súkromnoprávnej povahy vzťahov) patrí záležitosť sťažovateľky, je záležitosťou podústavnej právnej úpravy (čl. 143 ods. 2 ústavy). V tomto duchu je nachádzanie hraníc medzi právomocou civilných súdov a správnych súdov spravidla výlučnou záležitosťou výkladu podústavného práva bez jeho nutného presahu do ústavnoprávnej roviny.

21. Táto úloha z kompetenčného hľadiska patrí civilným a správnym súdom [§ 10 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) a § 18 ods. 2 SSP] a v prípade výkladového sporu (o verejnoprávny alebo súkromnoprávny charakter veci) medzi súdmi je s končenou platnosťou zverená kompetenčnému senátu (§ 11 ods. 1 CSP a § 18 ods. 4 SSP). Z už uvedeného možno urobiť čiastkový záver, podľa ktorého ak by ústavný súd pri prieskume rozhodnutí kompetenčného senátu vstupoval do prehodnocovania právnych otázok týkajúcich sa (roz)delenia súdnej agendy medzi sústavu civilných súdov a správnych súdov podľa verejnoprávnej alebo súkromnoprávnej povahy prejednávanych vzťahov, tak by vstúpil do sféry, ktorá mu z jeho postavenia ochrancu ústavnosti nepatrí.

22. Právne posúdenie otázky, ktorá sústava súdov (resp. jej konkrétna zložka) má spornú vec prerokovať a rozhodnúť, by mohlo byť predmetom meritórneho ústavnosúdneho prieskumu spravidla len vtedy, ak by (vy)riešenie kompetentného konfliktu *prima facie* porušovalo princíp zákazu *denegatio iustitiae*. Ináč povedané, takéto posúdenie by bolo výsledkom svojvôle konzekventne sa prejavujúcej v právnej pozícii jednej zo strán konania, z ktorého kompetenčný konflikt vznikol, v podobe jej vylúčenia z možnosti domôcť sa súdnej ochrany.

23. Sťažovateľka síce v ústavnej sťažnosti tvrdí, že svojou žalobou sa primárne domáha ochrany pred nečinnosťou burzy, ktorá jej dosiaľ nedoručila rozhodnutie o vylúčení cenných papierov, čím ju vytesnila z trhu bez možnosti riadnej obrany, pričom presmerovaním jej veci do oblasti civilného súdnictva nedostáva primeranú odpoveď, akou žalobou sa má pred civilným súdom brániť. Sťažovateľka v tomto smere stručne analyzuje svoje procesné možnosti ochrany prostredníctvom žaloby na plnenie a určovacej žaloby, tieto ale nepovažuje z rôznych dôvodov za dostačujúce.

24. Ústavný súd si ako ochranca ústavnosti všimol, že podstata ochrany práv sťažovateľky primárne nespočíva v ochrane pred nečinnosťou burzy. Žaloba sťažovateľky proti nečinnosti burzy je len prostriedkom smerujúcim k meritórnemu súdnemu prieskumu aktu burzy, ktorým bola vylúčená z obchodovania so svojimi cennými papiermi na regulovanom voľnom trhu. Z obsahu sťažnostnej argumentácie sťažovateľky je tak zrejmé, že materiálna ochrana jej práv je orientovaná na posúdenie účinkov označeného aktu burzy, a teda posúdenie, či týmto aktom (ne)došlo k zániku právneho vzťahu medzi ňou ako emitentom cenného papiera a burzou ako organizátorom trhu s cennými papiermi.

25. Vzhľadom na samotnú podstatu ochrany, ktorej sa sťažovateľka domáha, sa ústavnému súdu jej vec nejaví ako taká, ktorá by bola v prostredí Civilného sporového poriadku pri súčasných nástrojoch ochrany práv ako nedosiahnuteľná. Navyše sťažovateľka v tomto smere neuvádza žiaden zmysluplný argument, ktorý by signalizoval procesným právom vytvorené prekážky vylučujúce jej akékoľvek možnosti súdnej ochrany práv. Nie je úlohou ústavného súdu, aby vyberal zo sťažovateľkou ponúkaného procesného inštrumentária (žaloba na plnenie, určovania žaloba) vhodné prostriedky ochrany jej práv, resp. aby určoval, či sa má uplatňovať kontraktuálny alebo deliktuálny nárok. Podstatné je, že čl. 1 ods. 1 CSP vytvára univerzálnu záchytnú sieť v kompetenčnom senátom

(výrokom jeho uznesenia) implicitne detekovanej oblasti súkromnoprávných sporov (v prepojení na § 1 a § 2 CSP), pri ktorej zo zákona absentuje predpoklad procesného vákua, vo vzťahu ku ktorému by mohla sťažovateľka požadovať (body 37 a 38 ústavnej sťažnosti) „užitočnú radu“ v kontexte tvrdeného defektu napadnutého uznesenia. Inými slovami, nie je dôvod, aby ústavný súd predbiehal právomoc všeobecných súdov v jej inštančnej postupnosti (ani poskytoval sťažovateľke právnu pomoc).

26. Nie je na základe popísanej optiky ani relevantný argument závermi ústavného súdu vo veci sp. zn. I. ÚS 221/2025 (bod 37 ústavnej sťažnosti), v ktorého súvislostiach bola kompetenčným senátom konštatovaná právomoc správneho súdu, pričom z tohto hľadiska došlo k vohnaniu tamojšej sťažovateľky do „slepej uličky“ – rozdiel vyplýva z obsahu predchádzajúceho odseku. Nie je teda v tomto prípade dôvod na nerešpektovanie ústavným súdom chronicky zdôrazňovanej subsidiarity právomoci ústavného súdu vo svetle skôr prezentovaných úvah.

27. Samozrejme, na báze výsledkovej spravodlivosti, ktorá je základom rozhodovania ústavného súdu, prichádza do úvahy, aby sa sťažovateľka (ak nebude vo svojej veci úspešná po vyčerpaní všetkých pre ňu v danej situácii dostupných legálnych prostriedkov nápravy) v konečnom dôsledku obrátila aj na ústavný súd (v situácii materiálne zodpovedajúcej porušeniu základných práv a slobôd) a namietala v kontexte konania ako celku aj čiastkový (pre ďalšie konanie určujúci) procesný záver vyplývajúci z nemeritórneho procesného rozhodnutia, akým je aj rozhodnutie kompetenčné, ak by mal podstatný vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Nie je však v aktuálne posudzovanom prípade dôvod, aby ústavný súd vstupoval do veci priebežne, keď jeho právomoci predchádza právomoc súdu (súdov) v civilnom sporovom konaní.

28. Sumarizujúc už uvedené, ústavný súd konštatuje, že len nasmerovanie riešenia spornej otázky (právneho pomeru) do oblasti civilného súdnictva nemôže v tomto prípade viesť k vecnému prieskumu napadnutého uznesenia po prijatí veci ústavným súdom na ďalšie konanie a vecnému rozhodovaniu nálezom.

29. Je to v nadväzujúcich implikáciách aj preto, lebo kompetenčný senát nezisťuje skutkový stav veci a neformuluje žiadne meritórne skutkové a právne závery s dopadom na vec samu, z ktorej bol podaný návrh na začatie konania pred ním.

30. Ústavný súd teda odmieta ústavnú sťažnosť pre jej neprípustnosť podľa § 56 ods. 2 písm. d), § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

31. Nad rámec už uvedeného (ako *obiter dictum*) ústavný súd vo vzťahu k námietke sťažovateľky, podľa ktorej dvojaká identita toho istého subjektu pri výkone totožnej právomoci (vylúčenie cenného papiera z trhu) len na základe toho, či právna úprava v danom prípade obsahuje výslovný odkaz na správny súdny prieskum, vnáša do rozhodovacej činnosti kompetenčného senátu prvok arbitrárnosti, uvádza, že predmetom rozhodovania kompetenčného senátu bolo posudzovanie vzťahu medzi sťažovateľkou a burzou vznikajúceho na regulovanom voľnom trhu, a nie na trhu kótovaných cenných papierov.

32. Úvahu o povahe niektorých právnych vzťahov vznikajúcich na trhu kótovaných cenných papierov rozvinul kompetenčný senát nad rámec svojho meritórneho posudzovania aktuálneho kompetenčného konfliktu. Túto líniu posudzovania založil výlučne na tom, že rozhodnutia burzy

(vrátane rozhodnutia o vylúčení cenného papiera z obchodovania) by mohli byť považované za rozhodovanie pri výkone verejnej správy, len ak by to zákon výslovne ustanovil. Takúto právnu úpravu identifikoval v § 65 ods. 1 až 3 zákona o burze.

33. Ústavný súd v tomto smere považuje za potrebné poukázať na to, že normatívne významnou požiadavkou vyplývajúcou z § 65 ods. 3 zákona o burze je len požiadavka na súdny prieskum rozhodnutí taxatívne vymedzených v § 65 ods. 1 zákona o burze. Z vlastného textu označenej právnej úpravy (na rozdiel od legislatívnej poznámky) nevyplýva, v akom type súdneho konania (správneho alebo civilného) sa musí prieskum týchto rozhodnutí realizovať. Rovnako z neho nevyplýva, či predmetom prieskumu musí byť samotné rozhodnutie burzy alebo túto otázku možno riešiť ako predbežnú pri posudzovaní (ne)existencie právneho vzťahu ním (potenciálne) ovplyvneného.

34. V naznačenej súvislosti možno okrajovo poznamenať, že len formálne označenie určitého právne významného aktu právnickej osoby za „rozhodnutie“ nedeterminuje povahu právneho vzťahu, s ktorým kontextuálne súvisí. Aj v oblasti kódexovej úpravy spoločenských a svojou povahou súkromnoprávných vzťahov nie je výnimočné, ak sa akty právnických osôb označujú za rozhodnutia (napr. § 154 ods. 4 alebo § 156 ods. 9 Obchodného zákonníka). Niet však pochyb, že tieto právne významné akty (rozhodnutia) nie sú vrchnostenskými individuálnymi právnymi aktami a len z titulu, že (i) sú za rozhodnutie príslušným právnym predpisom označené, (ii) ich vydanie je osobitným právnym predpisom zverené právnickej osobe a (iii) svojimi účinkami ovplyvňujú právnu pozíciu adresáta, to neznamená, že sú vydávané v administratívnom konaní v oblasti verejnej správy a sú preskúvané v správnom súdnictve.

35. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jej ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. apríla 2026

Libor Duľa
predseda senátu